

Pan Bóg uderza

sł. J. Słowacki

mel. P. Pawłowicz

harm. K. Michałek

Wstęp

1. Po - śród nie - sna - sek Pan Bóg u - de - rza

4 w o - grom - ny dzwon, dla sło - wiań - skie - go o - to Pa - pie - za

7 O - twar - ty tron (...) Twarz je - go, słoń - cem roz - pro - mie - nio - na,

10

lam - pą dla sług, za nim ros - ną - ce pój - dą ple - mio - na w świa - tło gdzie Bóg.

10

2. Na jego pacierz i rozkazanie
nie tylko lud –
jeśli rozkaże, to słońce stanie,
bo moc - to cud. (...)
W sercach się zacznie światłości Bożej
strumienny ruch,
co myśl pomyśli przezeń, to stworzy,
bo moc - to duch.

3. A trzebaż mocy, byśmy ten Pański
dźwignęli świat:
więc oto idzie Papież Słowiański
ludowy brat; (...)
On rozda miłość, jak dziś mocarze
rozdają broń,
sakramentalną moc on pokaże,
świat wzięwszy w dłoń.

4. Gołąb mu słowa usty wyleci,
poniesie wieść,
nowinę słodką, że Duch już świeci
i ma swą cześć.
Niebo się nad nim piękne otworzy
z obojga stron,
bo on na tronie stanął i tworzy
i świat - i tron.

5. On przez narody uczyni bratnie
wydawszy głos,
że duchy pójdą w cele ostatnie
przez ofiar stos. (...)
Wnętrza kościołów on powymiała,
oczyści się,
Boga pokaże w twórczości świata,
jasno jak dzień.